

В рамките на първото правно основание жалбоподателят посочва, че Първоинстанционният съд допуснал, в нарушение на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, искане, направено в писмената реплика, според което Комисията превишила правомощията си. Освен това Първоинстанционен съд е превишил пределите на съдебния си контрол, определяйки кои разпоредби от общностното право съответстват на второ искане на жалбоподателя в производството пред него.

В рамките на второто правно основание жалбоподателят посочва, че Първоинстанционният съд неправилно е изтъквал обхвата на правомощието на Комисията по член 9, параграф 3 от Директива 2003/87/ЕО, както и начинът на упражняването му. Това правно основание включва две части.

В първата част на това правно основание жалбоподателят посочва, че като твърди, че при проверката на съвместимостта на съобщените национални планове за разпределение II (наричани по-нататък НПР II) с критериите от приложение III към Директива 2003/87/ЕО, Комисията нямала правото, нито да използва данните за CO₂, които са били проверени и произхождат от един и същ източник (Community Independent Transaction Log) за всички държави членки за един и същи период от време (2005 година), нито да обоснове решението си с прогнозите за развитие на БНП за 2005—2010 г., публикувани през същия период за всички държави членки, Първоинстанционният съд изтъквал неправилно член 9, параграф 3 от Директива 2003/87/ЕО, нарушавайки принципа на равно третиране.

Във втората част на това правно основание жалбоподателят посочва, че като отрича правото на Комисията да не си служи при преценката на НПР II с използваните от дадена държава членка данни и да посочи в решението си за отхвърляне на НПР II, прието на основание член 9, параграф 3 от Директива 2003/87/ЕО, горната граница на всички квоти, които дадена държава членка може да разпредели, Първоинстанционният съд е изтъквал погрешно член 9, параграф 3 от Директива 2003/87/ЕО, нарушавайки целта и предмета ѝ.

Предварителният контрол на НПР II по член 9, параграф 3 от Директива 2003/87/ЕО имал за цел да позволи постигането на целите ѝ, а именно намаляване на емисиите на парникови газове, подобрявайки отношението цена—ефективност и гарантирайки доброто функциониране на схемата за търговия с квоти. Доколкото правото да се приеме решение за отхвърляне на НПР II е ограничено във времето, следвало да се прецени начинът, по който Комисията упражнява контролните си правомощия по член 9, параграф 3, първо изречение от Директива 2003/87/ЕО, като се държи сметка за целта на всяка контролна процедура, а именно да се гарантира, че единствено НПР II, които съответстват на посочените в приложение III критерии, по-специално тези в т. 1—3, могат да бъдат окончателни и да служат за основа за приемането на решения от всички държави членки относно квотите, които трябва да бъдат разпределени.

В рамките на третото правно основание жалбоподателят посочва, че твърдейки, че Комисията била длъжна да обясни в рамките на обжалваното решение защо използваните в НПР II на Република Полша данни са „по-малко надеждни“ Първоинстанционният съд не взел предвид всички доводи от съображение 5 от обжалваното решение и във всеки случай е отишъл отвъд задължението за мотивиране по член 296 ДФЕС.

В рамките на четвъртото правно основание жалбоподателят посочва, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, прилагайки условието за самостоятелния характер на разпоредбите на обжалваното решение. В действителност той постановява, че параграфи 2—5 от член 1 и 2, които се отнасят до несъвместимостта на НПР II с критериите от приложение III към директивата, също както първият параграф от посочените членове не могат да бъдат отделени от другите разпоредби на обжалваното решение. Тази погрешна преценка на Първоинстанционния съд го води до отмяна на обжалваното решение в неговата цялост.

(¹) ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78.

Преюдициално запитване, отправено от Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (Белгия) на 11 декември 2009 г. — RTL Belgium SA (по-рано TVI SA)

(Дело C-517/09)

(2010/C 51/30)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Страна по делото:

RTL Belgium SA (по-рано TVI SA)

Преюдициален въпрос

Може ли понятието „ефективен контрол както върху избора на предавания, така и върху тяхната организация“, съдържащо се в член 1, буква в) от Директивата от 3 октомври 1989 година за координирането на някои разпоредби, установени в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални

медийни услуги⁽¹⁾ (Директива за аудиовизуалните медийни услуги), да се тълкува в смисъл, че позволява да се приеме, че дружество, което е установено в държава членка и на което е разрешено чрез лицензиране от правителството на тази държава членка да предоставя аудиовизуални медийни услуги, действително упражнява такъв контрол, след като то делегира, с възможност за пределегиране, на трето дружество, установено в друга държава членка, срещу плащане на неопределена сума, съответстваща на общия оборот от реклама, осъществен от излъчването на тези услуги, реализирането и произвеждането на всички програми, характерни за тези услуги, информирането на обществеността в областта на програмните схеми, както и финансовите услуги, правните услуги, услугите, свързани с човешките ресурси, услугите, свързани с управлението на инфраструктурите и други услуги, свързани с персонала, и след като изглежда, че в седалището на това трето дружество се решава и се осъществява съединяването на програми, евентуалното сваляне от програмата и промените в телевизионните излъчвания, свързани с текущите събития?

⁽¹⁾ Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215).

Иск, предявен на 15 декември 2009 г. — Европейска комисия/Румъния

(Дело С-522/09)

(2010/С 51/31)

Език на производството: румънски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: D. Recchia и L. Vouyon)

Ответник: Румъния

Искания на ищеца

— да се установи, че като не е определила в достатъчна степен по брой и размери териториите, подходящи за специални защитени зони за запазването на видовете птици, изброени в приложение I към Директива 79/409/ЕИО⁽¹⁾, и на редовно срещаните се на територията ѝ мигриращи видове, Румъния

не е изпълнила задълженията си по член 4, параграфи 1 и 2 от посочената директива,

— да се осъди Румъния да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Директива 79/409/ЕИО на Съвета от 2 април 1979 година относно опазването на дивите птици, заедно с измененията си, урежда опазването на всички видове птици, които се срещат естествено на европейската територия на държавите членки. Произтичащите от разпоредбите на директивата задължения са приложими за Румъния от датата на присъединяването ѝ (1 януари 2007 г.) и следователно съгласно член 4, параграфи 1 и 2 от посочената директива Румъния е длъжна да определи на територията си специални защитени зони.

В резултат на преглед на определените от румънските власти специални защитени зони Комисията счита, че това определяне на най-подходящите за специални защитени зони територии е недостатъчно по брой и размери.

В конкретния случай териториите, определени от Румъния за специални защитени зони, са разгледани с оглед на описа на районите от значение за птичата фауна, съставен от организацията BirdLife International, и на сходния анализ, направен от Societatea Ornitologică Română. Процедурата за определяне на районите от значение за птичата фауна в Румъния е приключена през 2007 г. и е довела до определянето на 130 района от значение за птичата фауна.

От общо 130 района от значение за птичата фауна, обхващащи площ от 4 157 500 хектара само 108 района, обхващащи площ от 2 998 700 хектара, са определени от румънските власти за специални защитени зони. Сред тези 108 района само 38 са изцяло определени за специални защитени зони.

Също така 21 района от значение за птичата фауна, обхващащи площ от 341 013 хектара, все още не са определени в Румъния за специални защитени зони и площите на 71 специални защитени зони значително се различават от тези на районите от значение за птичата фауна.

Още повече, че макар 71 района от значение за птичата фауна да не са били изцяло определени за специални защитени зони и 21 района от значение за птичата фауна да не са били включени в процедурата за определяне, румънските власти не са представили никакъв опис и никакъв научен метод, който да обосновава подобна разлика между районите от значение за птичата фауна и специалните защитени зони, които са били определени.

Тези пропуски или частично определяне на различните райони от значение за птичата фауна водят до липса на защитни мерки, както що се отнася до видовете, посочени в приложение I към Директива 79/409/ЕИО, така и до мигриращите видове, в нарушение на член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 79/409.